

EVRIPIDIS HECUBA v. 1244.

Θανῆσα δ' ἢ ζῶσα' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;

Huius loci difficultatem senserunt omnes, quicumque eruditam operam huic fabulae navarunt. Id quod eorum docent variae emendationes. Nam pro vocabulo βίον censet Musgravius legendum esse πόντον, Brunkius et Iacobius μόρον, Porsonus autem, qui nihil mutavit, fatetur tamen vitium hic latere. Hermanno vero bene se omnia habere videntur, modo coniungatur ἐνθάδε non cum his ἐκπλήσω βίον, sed cum illis Θανῆσα δ' ἢ ζῶσα, et phrasıs ἐκπλήσαι βίον non vertatur *viuere*, sed *ad vitae finem peruenire*. In quo extremo cum me consentientem habeat, videor tamen in reliquis ab acuto critico discedere debere. Quum enim verba ista haec significare velit: *Utrum moriens, an viuens ibi, ad vitae finem perueniam?* perspicere nequeo, quomodo dicere potuerit, nihil remanere, in quo quis possit offendere. Nam vel sic obscura Hecubae sententia, imo plane incommoda, mihi videtur. Quoniam enim ad vitae finem moriendo, non viuendo, per-

venimus, alterum ζῶσα repugnat, alterum θανῶσα superuacaneum est, quia idem valet, quod ἐκπλήσω βίον, et satis erat interrogare Hecubam: ἀρά γε ἐνθάδε ἐκπλήσω βίον; Polymeftorem autem respondere: ἐκπλήσεις. Itaque cum de corrigendo hoc loco cogitarem, incidi forte fortuna in eam opinionem, vt pro ἐκπλήσω βίον legendum esse ἐκπλεύσω κύων putarem. Quam emendationem ab initio ob facilitatem vnice mihi commendatam, posteaquam cum toto sermonis contextu, et animo Hecubae, ad irridendum nouum vatem procliui, optime congruere viderem, ita amplexus sum, vt non dubitem eam loco corruptorum verborum ἐκπλήσω βίον in textum recipere. Nam quod Polymeftor Hecubae praedicit, eam in canem mutatum iri, id ei adeo absurdum videtur, vt non solum non angatur propterea, sed totam rem in risum atque iocum vertat. Ac primo eum deridet, quod in alienis malis cernendis acutus, in suis coecus sit: deinde quaerit, vtrum canis facta peritura sit, nec ne? tum quasi delectatur spe, fore vt a forma sua canina tumulus adpelletur: denique nihil se morari hoc dicit, contentam eo, quod ab ipso poenas sumserit. Facit igitur Hecuba delicias, tantumque abest, vt in hominem ex cane redire velit, vt in hac forma diutius viuere exoptet. Quare ex nostra mente legatur necesse est sic: θανῶσα δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλεύσω κύων; num vero mortua an viua canis huc enatabo? Vel, si malueris, per me legas etiam ἐνθεν, pro ἐνθάδε.

ARISTOPHANIS NVBES v. 466 -- 471.

ὥστε γε σοῦ πολ-
 λούς ἐπὶ ταῖσι θύραις αἰεὶ καθῆσθαι,
 βελομένους ἀνακοινοῦ-
 σθαι τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν
 πράγματα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων
 ἄξια σῆ Φρενὶ συμβε-
 λευσομένους μετὰ σοῦ.

Horum versuum vis atque sententia tamdiu obscura et incerta manebit, quamdiu nescias, quorsum haec tria verba ἀνακοινοῦσθαι, ἄξια et συμβελευσομένους referas. Ac ἀνακοινοῦσθαι quidem, si, ut videtur, ad πράγματα referendum est, alieno loco stare facile adparebit, quam licentiam poeticam merito vocaueris; quare ista verba in versione latina editionis Lugduno Batavae transposita sunt ita: „cupientes te conuenire, et tecum colloqui, atque communicare tuae solertiae negotia et lites multis talentis aestimatas, de quibus consultabunt tecum.“ Sed quia eiusmodi verborum transpositiones poetis haud inusitatae sunt, non opus esse videtur, ut, quod olim mihi placebat, particula τε mutetur in τι, qui esset accusatiuus cum ἀνακοινοῦσθαι iungendus. Tum, quod ad vocabulum ἄξια attinet, pendent ab eo non datiuui σῆ Φρενὶ sed genitiui πολλῶν ταλάντων. Quanquam enim probe scio addi nonnunquam vocabulo ἄξιον datiuum personae, cui quid dignum aliqua re videatur; huius tamen loci sententia id non fert, quia Chorus dicere non debebat, ista negotia e mente Strepfiadae (σῆ Φρενὶ) digna fore multis talentis, sed simpli-

citer

citer digna esse. Quando vero ἀξία σῆ Φρενὶ reddis, quae digna erunt tua sapientia, tum obscurum est, quid sint πράγματα πολλῶν ταλάντων; ea enim significare possunt aut negotia de multis talentis, aut multis talentis aestimata. Quodsi autem vocabula σῆ Φρενὶ referas ad ἀνακονῶσθαι, ut fecit interpres Batauius, maius fieret hyperbaton; sed et extrema συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ vehementer frigerent, tanquam plane superuacua: ut taceam σύνθεσιν ξενικὴν videri. Pronomen vero σοὶ facile ad ἀνακονῶσθαι suppleri potest, pariter atque ad εἰς λόγον ἐλθεῖν, quae verba cum σῆ Φρενὶ iungere absurdum esset. Itaque existimamus σῆ Φρενὶ iungendum esse cum συμβουλευσομένους, ita ut magnā sit in his verbis emphasis, sic declaranda: *te sapientem hominem consulturi*. Vnde planum fit, expungi debere omnino vocabula illa μετὰ σοῦ, quae interpolata videntur. Quae si eiiciuntur, numerorum ratio neutiquam perturbatur. Oritur enim tum versus logaoedicus, nempe dactylicus trimeter catalecticis in bifyllabum, adiecta in fine dipodia trochaica, similis praecedenti, ἀξία σῆ Φρενὶ συμβουλευσομένους, cum hoc discrimine, ut iambus in fine pro trochaeo valeat. Vel si cui hoc displiceat, is habeat hunc versum pro pentametro catalectico in syllabam. Igitur ex meo sensu tollenda sunt verba μετὰ σοῦ, et locus iste sic vertendus est: ita quidem, ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te conuenire, et tecum communicare negotia et lites multis talentis aestimatas, te sapientem virum consulturi.

ARISTOPHANIS PLUTVS v. 839.

αύχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπόλεσεν.

Hic merito haeserunt Critici in vocabulo ὦν, quod abundare perperam statuit Brunkius. Nufpam enim abundat hoc participium nominibus additum, sed praeter alios usus, quos habet, adiungitur fere tum, quum iis causa significatur. Quae vis hic locum habere nequit. Nam verti deberet: *quia enim squalor supellectilis erat, perdidit me.* Tum vero deest subiectum personae vel rei, quae ipsum perdidit. Neque affunditur huic loco lucis aliquid inedito scholio, quod sic habet: τὸ ὦν ἢ ἀντὶ τῆ οὖν ισητέον, τρεπομένης Δωρικῆς τῆς οὐ διφθόγγης εἰς ω μέγα. ἢ ἀντὶ τῆ ὑπάρχων, ὅτω. ἀπόλεσε γὰρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευαρίων ὦν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. Sed primo nescio quid hic sibi velit dialectus dorica; deinde pro eo, quod ὦν referendum erat ad omissum ἐμοί, rectius scripsisset poeta ὦν τοῖς σκευαρίοις. Itaque nos pro γὰρ ὦν τῶν legimus duarum litterarum mutatione γερόντων. Usurpari autem hoc vocabulum etiam de rebus inanimis lexica vulgo docent, e. g. ap. Theocrit, Idyll. 7. γέρων πέπλος vetustate tritus.

DEMOSTHENES DE CORONA c. 51. in fine.

τοῖς δὲ ἡμῖν συναντήσασι, πανδημεὶ χρησόμεθα, τοῖς δὲ συμβέλοισι
ἡμῖν μὴ κειμένοις ἐπιζημίοις.

De huius loci obscuritate magna interpretum querela est. Wolfius enim ita: Ego me hunc locum non intelligere fateor.

Reis-

Reiskii autem haec sententia est : Locus hic, si quis alius Demosthenis, obscurus et dubius est, eoque ab interpretum coniecturis vexatus, quorum videre est apud Taylorum, meis augere nugis nil iuuat — desperatus est et depositus locus, quem sanare cum nequeam, satius duxi, sic positum relinquere, quam inutilibus et malum exasperantibus coniecturis in irritum vexare. Reliqui cum his consentiunt, nihil omnino promouentes, praeter Scrimgerum, qui primus ita emendauit, τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι, deinde pro μὴ κειμένοις posuit προσκειμένοις, quod etsi a recepta lectione longe distet, tamen lectori viam monstrat ad verum loci sensum inueniendum. Quem cum eum esse debere intelligeremus, vt Philippus foederatis Peloponnesi ciuitatibus, quae ipsi opem laturae essent, pacem, quae vero id non facerent, bellum promitteret; emendare hunc locum ex ingenio nostro ita ausi sumus: τοῖς δὲ ἡμῖν συναντήσασι πανδημει, χηρσόμεθα ἐξυμβόλοις, τοῖς δὲ ἡμῖν μὴ προσκειμένοις, ἐπιζημίσι. Primo enim necesse est, vt aliquis datius casus adfit, qui ad χηρσόμεθα referatur, quem cum Scrimgero vocabulum συμβέλοις esse putamus, quod propterea ante alterum τοῖς δὲ posuimus. Deinde, quia adparet sententias huius loci esse sibi oppositas, mutauimus συμβέλοις in ἐξυμβόλοις, vt contrarium inferiori ἐπιζημίσι sit, pariter atque μὴ κειμένοις in μὴ προσκειμένοις, quod est oppositum superiori συναντήσασι. Denique prius illud δὲ idem valere quod μὲν δὴ, quilibet graecae linguae non nimium ignarus intelliget.

XENOPH. MEMORAB. L. II. c. I. §. 32.

τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, οἷς προσήκει· ἀγαπητὴ μὲν σύνεργος τεχνίταις, κ. τ. λ.

Interpretationem verborum οἷς προσήκει, a Zeunio post Brodaeum, Bessarionem et Leonclavium, allatam, ut scilicet τιμῶν ἐμὲ ex praecedenti τιμῶμαι repetendum sit, sagacissimus Schneiderus improbat. Cui eam rationem ob ellipsin videri durissimam vix arbitror, quia doctum virum fugere non potuit, eiusmodi ellipses optimis scriptoribus frequentes esse. vid. Dorvillius ad Chariton. p. 355. ed. Lips. Nisi forte in sententia, quae inde oriretur, offenderit, jejuna sane atque frigida. Nam coli te ab iis, quorum officium id est, non valde honorificum atque gloriosum videtur. Igitur suspicatur virtutem, amicos suos dicentem, ita fere loqui: παρὰ ἀνθρώποις οἷς προσήκω, ἀγαπητὴ μὲν κ. τ. λ. Quae verba quomodo vertenda sint, non dicit. Respici quidem ait ad formulam ἀνδρὶ προσήκει εὐδαιμονίας ἀρετῆς. L. IV. c. 5. §. 11. Sed quomodo ea ad hunc locum illustrandum adhiberi possit, non intelligo. Tum enim scribendum erat sic: οἷς προσήκει ἐμῶν ἀγαπητῆς μὲν συνέργος τεχνίταις etc. ut Demosth. edit. Reisk. p. 954. 3. τάτοις δ' εὐδοτιῶν προσήκει τῆς ναυαγίας. Quod cum non fecerit, in ista emendatione οἷς προσήκω merito haeremus, nec aliter intelligimus, quam sic: ad quos venio; de qua verbi προσήκειν significatione adhuc dubitamus, etsi citra compositionem omnino dicitur ἦκω πρὸς σε: ut §. 27. Quoniam igitur novae coniecturae locum relictum videmus, suspicari liceat, an non scriptum

fuerit *οἷς πρόσσειμι*, quod idem valet ac *προσέρχομαι*, et omnino addendum erat; quia id non simpliciter verum est, virtutem omnium maxime ab hominibus honorari, sed ab iis tantum, ad quos accedat, h. e. qui ex familiaritate eius intelligant, quam sit *ἀγαπητὴ συνέργος τεχνίταις*, et sic porro.

XENOPH. MEMORAB. L. III, c. 5. §. 10.

λέγω γὰρ καὶ τὴν Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν, καὶ τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνῃς γειόμενον πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἐχομένης ἠπειρᾶ πάσης κ. τ. λ.

Mirandum sane est ab huius loci interpretibus nihil moneri de duobus Erechtheis Atheniensium ex intervallo regibus, qui a Xenophonte hic haud dubie confunduntur; quod a multis factum esse Heynius ad Apollod. p. 867. docet. Nam cum de bello ab Erechtheo primo, qui et Erichthonius dicitur, contra finitimos populos gesto, nulla vspiam mentio fiat; illud ἐπ' ἐκείνῃς necessario ad alterum Erechtheum, cui cum Eleufinis et Eumolpo pugnandum erat, referendum est. Sed quia idem Erechtheus haud memorabilem habuit educationem, qua contra Erichthonius inclaruit, vocabulum τροφὴ de priori Erechtheo intelligendum est. Sed quid faciendum esset vocabulo γένεσις, valde dubitarunt interpretes; quod quo minus ad Erechtheum primum referrent, verborum ordine,
qui

qui contra rerum naturam esset, impediabantur: de secundo autem Erechtheo ideo non poterant intelligere, quod γένεσιν eius nuspian celebratam reperiabant. Amplexi igitur cupide sunt emendationem Leisneri, ex γένεσιν facientis ξένισιν, et innuentis benevolentiam Atheniensium, qua errantem Cererem hospitio exceperint. Quae res ut est incerti temporis, et a plerisque sub neutro Erechtheo, sed Pandione, qui medius regnavit, accidisse narratur: ita non poterat sic simpliciter exprimi, sed addendum erat, ut acute vidit Weiskius, τῆς Δήμητρος. Quod cum ita esset, suspicatus etiam sum, an non legendum sit potius ξενίην, hospitium, quod pariter atque τροφήν referebam ad primum Erechtheum, qui a Minerva τροφήν educationem, et ξενίην hospitium in templo accepisse dicitur. Sed ab hac audaciori emendatione mentem ad pristinam lectionem reuocaui auctoritate Etymologici M. ubi sub voce τροφή haec leguntur: καὶ ἐπὶ τῆς πολιτείας Πλάτων, τῶν περὶ τὴν τροφήν καὶ γέννησιν· τροφήν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πόμα λέγομεν· γέννησιν δὲ, τὰ ἀφροδίσια. Qua grammatici notatione inducor, ut et apud Xenophontem pro γένεσιν legendum esse censeam γέννησιν i. e. amores; quos nobilissimos tribuit Erichthonio Apollodorus L. III, c. 14. §. 7. qui cum τῆς τροφῆς mentionem fecisset: ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς κ. τ. λ. addit etiam γέννησιν his verbis: καὶ Πασιθέαν Νηίδα νύμφην ἄγημεν κ. τ. λ. Atque sic ne id quidem reprehendi potest, quod γέννησις tanquam praeposito loco post τροφήν nuncupetur. Denique non opus erat, ut doctissimus Weiskius in vocabulo τροφή ideo offenderet, quia ea res non commode in meritis numerari

queat. Et si enim in educatione ipsa nulla virtus est, tamen poterat ἄγεσθαι εἰς τὸ καλόν, et sic laudari inter alias Atheniensium virtutes, quarum commemoratione Socrates popularium suorum remissos animos ad maiorum aemulationem excitandos esse statuebat. Nam eiusmodi oratoria argumenta non ad obrussam exigi debere constat vel ex Isocratis Panegyrico, qui cum hoc colloquio omnino comparandus esse videtur.

Sed ne longiores simus in extricandis locis veterum scriptorum difficilioribus, huius libelli ratio et consilium prohibet. Indicenda enim sunt solemnia anniuersaria discipulorum e scholae Thomanae umbra in clarissimam Academiae lucem emittendorum. Quae licet magnam quotannis laetandi gratulandique materiam cum magistris, tum vero etiam discipulis, attulerint; nescio tamen an nunquam melioribus auspiciis instaurata fuerint, quam hoc tempore, quo scholae nostrae diuino quodam consilio is contigit honor ea-que felicitas, vt non renouanda memoria intermorta, sed viua atque immortalis virtus

V I R I
ILLVSTRIS AC MAGNIFICI
HENR. FRIDER. INNOCENTII
A P E L I I

R. V. D. DOMINI VILLARVM ERMLITZ, TRAVT-
SCHEN, COSTEWITZ, ETC. ELECT. SAX. A CONSILIIIS
AVL. ET IVST., EPISCOPATVS CIZENSIS PRAESVLIS,
CONSISTORII LIPS. ASSESSORIS, CIVITATIS LIPS.
CONSVLIS H. T. CVM FASCIBVS, AEDIS ET SCHOLAE
NICOLAITANAE PRAEPOSITI,

celebranda sit. Qui laudibus nostris longe superior
vir, cum ab ineunte aetate id propositum habuisset,
vt ne latum quidem vnguem ab honestate decederet,
etsi puer tam afflicta fortuna vteretur, vt publicis
sumtibus ali haud recusaret; tamen Deo Opt. Max.
et studia eius, et consilia fortunante, id consecutus
est, vt, posteaquam fortunae atque dignitatis suae
maiores in dies accessiones fieri vidisset, denique post
quinquaginta annos, quam scholae Thomanae alu-
mnus in Academiam exiisset, amplissimo Consulis Ci-
uitatis Lipsiensis honore ornaretur. Quo in excelso
loco constitutus quantum et domesticis et publicis
confi-

confiliis prodesse ciuibus suis studeat, dicere non est res nostrae mediocritatis; quanta vero beneuolentia scholae nostrae, siue potius suae, iuuenilis disciplinae pretium soluerit, nec vnquam aduersus eam mercede defungatur, nos omnium optime intelligimus, tantaeque benignitatis memoriam apud seram posteritatem mansuram esse confidimus. Cuius exempli documentum, in illustri monumento positum, intueri, et sese ad memoriam eius componere atque ordinare, cum omnes adolescentes nostros, tum imprimis eos volumus, quos bonae spei plenos subtilioris doctrinae magistris iamiam tradidimus, et proxime tradituri sumus. Discesserunt nempe e schola nostra mercatu autumnali

LVDOVICVS CAR. CHRISTIANVS AVG.
ROSENMVLLER

LIPSIENSIS,

IOANNES GOTTLIEB WENDT

LIPSIENSIS,

CAROLVS CHRISTIANVS RAPSILBER

LIPSIENSIS.

Nuperrime vero

IOAN. CHRIST. GOTTLIEB BENNDORF

SEEHVSANVS,

CARO-

CAROLVS FRIDERICVS PVNSCHEL
EHRENFRIDERSDORFENSIS,

CAROLVS AVGVSTVS STIELER
BEYERFELDENSIS,

GOTTLIEB ADOLPHVS FLECK
DAHLENSIS,

CAROL. FRIDER. SALOMO LISCOVIUS
LIPSIENSIS,

CAR. FRIDER. SEGIMVNDVS GRAVN
SEIFERSBACENSIS,

HENR. GOTTLIEB ADOLPH. GERLACH
FRAVENHAINENSIS,

IOANNES EHRENFRIED GROHMANN
WAHRENBVCENSIS,

CAROLVS FRIDERICVS OCHERNAL
DAHMENTSIS,

CAROLVS FRIDERICVS RADLOF
LAVCHSTADIENSIS.

Duo autem reliqui eximiae indolis et virtutis iuvenes

IOANNES GOTTLIEB LEHMANN
SONNEWALDENSIS,

et

et

IOANNES FRIDERICVS VEIT
WEISSENSEENSIS,

latinis orationibus, suo Marte factis, scholam publice
valere iuebunt; quibus alius ingenio et studiis aequae
ac moribus praestans adolescens

CAROLVS THEODORVS KVESTNER
LIPSIENSIS,

suo et condiscipulorum nomine, bonis votis atque
omnibus, theodisco carmine comprehensis, fidelis
amicitiae gratiam perfoluet.

Cui quidem solemnitati vt VTRIVSQVE REI-
PVBLICAE LIPSIENSIS PROCERES fre-
quentes ac lubentes interesse velint, nos non tam
ambitiosis, quam necessariis rogationibus, et quia ex
magnis viris, vel tacentibus, adolescentes multum pro-
ficient, mirum in modum, etiam atque etiam peti-
mus et contendimus.

P. P. a. d. V. Non. Maii. A. C. cIoIocccii.

IOAN

latinis ora
valere iub
ac morib

CAROL

fuo et co
ominibus
amicitiae

Cui qu
PVBLIC
quentes a
ambitiofis
magnis vi
ficiant, r
mus et co

P. P.

S VEIT

chulam publice
et studiis aeque

VESTNER

is votis atque
hensis, fidelis

SQVE REI-
CERES fre-
nos non tam
us, et quia ex
es multum pro-
ue etiam peti-

CCCCII.

- A 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- M 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- B 17
- 18
- 19

R

G

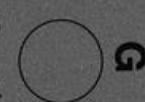
B

W

G

K

C

Y

M

TIFFEN Gray Scale

© The Tiffen Company, 2007